

Ny hund, nya erfarenheter

Zenta blev tyvärr bara dryga 3 år. Jag vet inte vad som drabbade henne, men jag minns att hon tappade sin iver och leklust. Hundsjukvård var inte alls så utbredd som nu för tiden och det fanns heller ingen veterinär där vi bodde.

Jag arbetade nästan ett helt sommarlov för att få möjlighet att köpa en ny hund. Inget skulle påminna om Zenta hade jag bestämt så det blev en grå schäferhane. Han hette Gipsy och kostade 250 kronor. Gipsy blev på alla sätt olik Zenta. Han drabbades av valpsjuka och klarade att tillfriskna men troligtvis satte sjukdomen sina spår. Han var från början en pigg och framåt liten valp men blev efterhand mycket skygg, särskilt mot främmande personer. När vi fick främmande försvann han hemifrån och kom inte tillbaka förrän alla hade gett sig iväg. Han utvecklades också dåligt fysiskt och vägde bara dryga 20 kilo som vuxen.

Jag hade nu blivit en välbekant, energisk ung tjej ute vid "Lunden" som hade haft en tuff och rejäl schäfertik. Hon hade lärt mig att vara bestämd och tydlig och göra allt för att visa "vem som bestämde". Nu hade jag motsatsen. En mjuk och ängslig liten hanhund med stor rädsla för människor.

En vänlig och erfaren instruktör såg min träningsambition med min nya hund. Han lade en tröstande hand på mig och lovade ge mig hjälp jag för att kunna komma tillrätta med mina nya problem. Jag minns hans ord den gången jag varit tvingad att lämna appellplanen på grund av Gipsys skräck för de som samtidigt tränade på planen. Gunnar förklarade att det var viktigt för Gipsy att jag visade mig stark för att han skulle kunna lita på att jag var stark och omhändertagande när han blev rädd. Jag fick lära mig att det var extra viktigt att efterhand ställa allt större krav på att Gipsy gjorde vad jag tidigare hade lärt honom. Det är på det sättet man ökar en hunds självförtroende lärde jag mig och Gunnar lovar att jag en dag skulle kunna tävla med framgång.

När det gällde lydnadsmoment kunde jag träna mycket på egen hand hemma och jag fick varje söndag ny läxa att jobba med. Momentet "budföring" var knepigare. Det handlade om att Gipsy på kommando ska springa till en främmande person, sätta sig där och sen springa tillbaks till mig. Vi började med att jag fick lära Gipsy att springa till min ryggsäck, sen till olika föremål som kunde vara en stor sten, ett speciellt träd eller en telefonstolpe. Gunnar förklarade att oavsett vad jag sände iväg Gipsy till så skulle han veta vad han skulle göra. En dag stod en främmande person där borta och Gipsy var klar för vår första tävling i appellklass! Betyget på budföringen blev 10-10. Gipsys spårintresse var lika stort som hos Zenta så vi kom snabbt uppåt i klasserna.

En söndag blev jag tillfrågad om att vara med som träningsekipage vid en platsliggning. Det var en hund som ofta reste sig vid skottlossning som skulle tränas och jag blev stolt som en tupp över att ha blivit tillfrågad av de erfarna hundförarna. Jag var ju annars den som alltid själv hade behövt hjälp. Varken jag eller de andra hundägarna tänkte på att min hund hade lätt för att ta åt sig. När skotten gick och föraren till den olydiga hunden tillrättavisade den reste sig Gipsy och sprang livrädd till mig. Det tog mig flera år att få honom trygg vid platsliggning igen efter den händelsen!

Zenta hade aldrig visat intresse för vilda djur i skogen och jag trodde att alla hundar som inte tillhörde jakthundraserna ignorerade vilt. Gipsy gav mig en helt annan erfarenhet. Han var en framgångsrik tävlingshund i spårhundsgruppen så länge det inte var- eller hade varit vilt i spårmarken. Det problemet hade ingen kunnat hjälpa mig med. Vid ett tillfälle när jag och min mamma var på fjällvandring drog Gipsy iväg efter några strörenar. Efter många timmars letande hittade vi honom och den ren han hade hunnit ifatt och rivit. Renen levde fortfarande och den känsla jag drabbades av vid det tillfället var fruktansvärd! Jag minns den med skräck och fasa blandat med ilska och avsky över vad Gipsy hade gjort. Jag tror att jag fick en chock så hur vi hanterade situationen är helt borta. Men det jag minns är den enorma besvikelse jag kände över att just min "ängsliga och fega lilla hund" hade kunnat göra något så fruktansvärt. Resultatet blev att jag tappade min tro och fina känsla för Gipsy. Jag kunde inte förmå mig att tycka om honom längre. Jag blev till och med besviken på hela hundsläktet och fattade beslutet att jag inte skulle kunna fortsätta att vara hundägare om detta skulle kunna hända igen!

Zenta lärde mig att vara bestämd och envis för att bli åttlydd. Hon lärde mig också att det går snabbt att bryta ett inlärt felbeteende genom att överraska hunden på ett sätt den inte varit med om tidigare.

Gipsy lärde jag mig att vara en mjuk och lekfull hundtränare vid inläring av nya kommandoord. Men lika viktigt att ställa rimliga, tydliga krav när man vill öka en hunds självförtroende.

Gipsys olovandes jakter kom jag aldrig tillrätta med, men jag är ju fortfarande hundägare så när nästa hund var planerad, var mitt hundraprocentiga mål att jakt efter vilt i skogen skulle vara absolut förbjudet. Mer om det i kommande texter.